

Daarom was het voor ons een dubbele verrassing toen we ontdekten dat de Casarca's tot broeden waren gekomen (waarschijnlijk in een verlaten konijnenhol).

Dit ontdekten we, toen we op zaterdag 31 mei, 's morgens om 6 uur door het duin fietsten, op weg naar onze inventarisatiegebieden. We zagen het mannetje waakzaam op een lage duintop zitten, terwijl het vrouwtje met de jongen het fietspad overstak. We konden de jongen toen nog niet tellen daar de vogels nog op een afstand van ca 50 m zaten. Maar nadat we voorzichtig nog enkele tientallen meters genaderd waren, zagen we onze vriend W. van Duyn roerloos achter een bosje staan op ca 15 m afstand van de steeds verder trekkende Casarca-moeder met haar jongen. Van Duyn zei dat hij 7 jongen had kunnen tellen.

De jongen werden naarstig door het vrouwtje naar een bosje met dichte onderbegroeiing geloodst, zodat ze niet meer te zien waren. Hierop kwamen de beide ouders terug naar het fietspad en voerden een afleidingsmanoeuvre uit door voor ons uit met de vleugels over het fietspad te slepen.

We hebben onmiddellijk het gebied waar de jongen zich bevonden, verlaten, de ouders lokten ons ca 100 m van de jongen weg, al vleugelslepend over het fietspad. Daarna ging het vrouwtje terug naar de jongen. Het mannetje vloog steeds laag over onze hoofden, telkens gô-gôk roepend. Op grotere afstand hebben we toen gezien hoe de beide vogels steeds verder trokken naar de polder. Het terrein waar de vogels doortrokken hebben we die ochtend niet verder geïnventariseerd, om de vogels niet meer te verontrusten. Hopelijk hebben ze de polder veilig bereikt en hebben ze daar een goed plekje gevonden om hun jongen groot te brengen.

Cramer, W. van Duyn , Glasbergen, Kasteel.

Nog vermeldenswaard is dat de Casarca's bij Dhr. Zonneveld aan de Hogeweg zijn daar nog alle aanwezig.

Onderzoek naar de samenstelling van mezentropen.

Vanaf begin januari werd regelmatig waargenomen in het Zuid-Hollands Landschap en in de Staatsbossen.

In het Z.H.L. werd gedurende de wintermaanden slechts één groep van betekenis gezien, die zich vrijwel steeds op dezelfde plaats concentreerde.

Deze groep bestond uit ongeveer 35 koolmezen, 1-4 pimpelmezen en enkele glanskopmezen. Ook werden een tiental goudhaantjes en een boomkruiper bij de mezen waargenomen.

De begroeiing van het terrein waar de mezen zich ophielden, bestaat uit oude beuken met als onderbegroeiing slechts enkele kleine berken en wat braambosjes. Bij storing vlogen de mezen steeds naar een nabijgelegen berkenbosje wat vrij dicht is.

Onder de beuken lag een dik bladerdek, welke als voedselbron voor de kool- en glanskopmezen diende. Het pimpelmeesje werd echter niet één maal op de grond aangetroffen!

Het fourageren van de mezen op de grond is een grappig gezicht. Van een afstand ziet men alleen maar wat bladeren bewegen en het lijkt dan wel of de bodem leeft. Het heeft er dan veel van weg of elke vierkante centimeter door de mezen op voedsel wordt onderzocht.

In de Staatsbossen werden 7 soorten in groepsverband waargenomen: Koolmees, pimpelmees, kuifmees, zwarte mees, staartmees, goudhaantje en Boomkruiper.

Er werden in het totaal 35 groepen geteld, het gemiddelde aantal ex. was 6 per groep.

